

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

A M Y E N G E L

**ÎN TUNERICUL
PE CARE
ÎL ȘTII**

Traducere din limba engleză de
GABRIEL PAVEL

ARMADA

SFÂRȘITUL

Au murit în timpul unui viscol straniu din aprilie. Sângele care se scurgea forma pete pe întinderea albă. Ulterior, unii oameni au spus că ucigașul probabil că urmărise cum se adunau norii plumburii și că ținuse cont de starea vremii când atacase. A ales momentul când erau cu toții îngrămădiți în case, tremurând în cămășile lor simple și bombănind despre încălzirea globală. Detectivii de ocazie încercau să deslușească însă ceva ce nu avea niciun sens. Se înșelau, bineînțeles. Crima nu avea nimic de-a face cu starea vremii. Fetele le-ar fi spus asta, dacă ar mai fi fost capabile să vorbească.

Izzy s-a stins prima. Părul castaniu-închis îi acoperea fața. Privea printre șuvițe cu un singur ochi. A clipit încet, cu privirea fixată pe chipul lui Junie. A mai clipit o dată și atenția i-a slăbit, încet-încet. Junie a așteptat-o să clipească și a treia oară, dar nu a mai făcut-o. A privit sângele ce acoperea zona dintre ele. A încercat să ajungă la Izzy, dorind s-o zgâlțâie și s-o trezească înapoi la viață, dar nu a putut să-și miște mâna. Și-o simțea trasă în jos, deși nu-și aducea aminte să-i fi fost legată. De fapt, nu-și amintea nimic. Habar nu avea de ce se afla acolo și nici ce se întâmpla. Simțea numai o groază difuză și, cumva, distantă care pulsa odată cu bătăile slabe ale inimii. A scos un sunet din gâtul frânt. Un nume, o rugămintă, o rugăciune? Nimic nu s-a mai făcut însă auzit. În schimb, a apărut o bulă de sânge care s-a spart și s-a împrăștiat. Simțea zăpada rece cu obrazul.

– Ssst..., spuse cineva. Se va termina în curând. Ssst...

O mână îi mângâia creștetul, părul.

Își mișcă ochii în sus. Păreau singura parte din corp pe care o mai putea mișca. Văzu marginea unui leagăn, o ramură acoperită de alb și cerul plumburiu. Ultima dată a venit aici cu mama ei. Înghețata pe care și-au luat-o s-a topit și li s-a scurs pe mâini mai repede decât puteau să o mănânce. Era cald, amurgul părea că asuda și se vedeau licurici. Se dădeau în leagăn una lângă cealaltă, iar mama lui Junie înălța leagănul la maximum și părul blond lovea aerul în urma ei. Râsul gutural sfâșia aerul. I-a spus lui Junie că secretul era să nu te gândești la ce faci. *Închide ochii și zboară.*

Mama. Dorul o sfâșia ca un cârlig din sârmă ghimpată. Trupul îi mai zvâcni o dată pe pământ. Mâna i se contractă și se strânse în pumn. *O vreau pe mama.* Simți mirosul parfumului mamei, mirosul unei grădini de primăvară, parfum drămuț cu zgârce-nie, câte o singură picătură odată, pentru a goli mai încet sticla. Auzi vocea mamei, șoapte alinătoare în ureche. Simți sarea lacrimilor pe buze și gustul sângelui în gură. Știa că acesta era sfârșitul și nu-i venea să creadă că sosea atât de repede. Simți un fior și se cutremură. *Privește-mă, mamă! Pot s-o fac.* Închise ochii și se înălță.

UNU

Toată ziua am stat cu un ochi la ceas, chestie pentru care a trebuit să suport o grămadă de rahaturi. De fiecare dată când mă întindeam peste teighea ca să iau o comandă, Thomas îmi pocnea mâna cu spatula lui împroșcată de grăsime.

– Trebuie să fii în altă parte? mârâia în șoaptă.

– Da, într-un alt loc mai bun decât maghernița asta, îi strigam, râzând când venea cu spatula din nou după mine.

De mai bine de zece ani, de când lucrăm în această dugheană, asta era cam singurul lucru bun de care aveam parte: nu mai trebuia să-mi bat capul cu bunele maniere.

– E aproape ora cinci, am strigat, după ce am urmărit minutarul făcând turul pentru ultima dată.

– Ce te grăbești azi așa? întrebă Louise, legându-și încă o dată șorțul în jurul taliei grosuțe. Ești ca o pisică într-o cameră plină cu balansoare. Ține-o tot așa și o să-i provoci lui Thomas un atac de cord. Știi că nu-i place când suntem distrase.

Am aruncat o privire înapoi prin geamul de la care se luau comenzile și i-am făcut cu ochiul lui Thomas, care nu se putea abține și stătea încruntat.

– Nu știi, am recunoscut. Cred că sunt neliniștită.

Poate că de vină era starea ciudată și neașteptată a vremii. Ieri fusese o zi blândă de primăvară timpurie, aerul miroșise a flori sălbatice. Azi, zăpada a împroșcat vitrina localului și, de fiecare dată când cineva deschidea ușa, înăuntru se strecurau mici șuvoaie.

Însă acum, exact la timpul potrivit, soarele începea să apară din spatele norilor. La marginile parcerii se formau deja pâraiașe din zăpada care se topea. Până dimineată va fi din nou primăvară. Cam așa e vremea în Missouri pentru cine nu știe. Așa cum au spus dintotdeauna bătrânii, dacă nu-ți place vremea, așteaptă numai cinci minute.

– Poate e din cauza acelor sirene, oferi Thomas o explicație. Aproape că m-au scos din minți mai devreme chestiile naibii.

Louise încuviință și îmi făcu semn să-i dau sticlele de ketchup pe jumătate goale ca să le umple din nou.

– Cred că s-au întâmplat o mulțime de accidente. Am auzit că lângă vechiul teren de joacă a fost multă agitație. Niciun șofer de pe aici nu-i bun de nimic, pufni Thomas din bucătărie, iar Louise se întoarse și-i aruncă o privire.

– Când a nins ultima dată în aprilie? Pare că a trecut o eternitate.

– Chiar înainte să se nască Junie, am spus fără nicio ezitare. Treisprezece ani.

Mi-am amintit cât de mare mă făcusem. Aveam gleznele atât de umflate, încât nu-mi puteam vârî picioarele în cizmele de iarnă și a trebuit să mă strecor printre nămeți în tenișii mei uzați.

– Doamne, așa e! spuse Louise. Termină de umplut o sticlă cu ketchup și o împinse înapoi în direcția mea. Ai planuri mărețe pentru sâmbătă noapte? m-a întrebat, fățându-se. Mergi poate să dansezi un pic? Sau să bei un pic? Să te distrezi și tu un pic?

– I-am promis lui Junie că ajung devreme acasă și că o să mâncăm pizza și o să ne uităm la un film. N-am mai văzut-o de ieri.

Nu trebuia să o văd pe Louise cum își dă ochii peste cap ca să știi cât de jalnică i se părea versiunea mea despre o noapte de sâmbătă distractivă. Mi-a spus deja de destule ori că-mi iroseam tinerețea. Unul dintre comentariile ei favorite în legătură cu viața mea socială inexistentă era că *am treizeci de ani și merg pe cincizeci*.

– Când ai mei erau de vârsta ei, aș fi fost bucuroasă să-i ia cineva de pe capul meu vreo săptămână. Niște șmecheri, amândoi, dădu Louise din cap. Oricum, unde s-a dus?

– A rămas peste noapte la Izzy Logan, i-am zis cu privirea ațintită pe teigheaua pe care o ștergeam, ignorând înțepătura pe care o simțeam la baza craniului.

– Fetele astea două sunt prietene la cataramă, spuse Louise. Am remarcat o ușoară neîncredere în vocea ei.

Eram obișnuită deja cu asta. Înțelegeam că, de obicei, fetele ca Junie și cele ca Izzy nu se amestecau, mai ales în orașul acesta, care putea foarte bine să aibă trasată prin mijlocul lui o fâșie luminoasă ca de neon. *Nu treceți. De partea aceasta se găsesc albiu sărântoci*. Nu părea să conteze că nouăzeci la sută dintre oamenii din oraș erau izolați în partea greșită. Linia invizibilă nu se schimba în baza regulii majorității, cel puțin nu când era vorba să te amesteci cu familia lui Jenny Logan. Când eram în liceu și căutam prin șanțurile de pe marginea drumului cutii pe care să le pot recicla, obișnuiam să o văd pe Jenny plimbându-se cu mica ei mașină albă decapotabilă. Eram în al doilea an de liceu când ea s-a dus la colegiu și am presupus că a plecat pentru totdeauna. Însă, doi ani mai târziu, s-a întors cu o jumătate de diplomă, pe care nu a folosit-o niciodată, și cu un băiat de colegiu pregătit să preia magazinul de bărci al tatălui ei. Nu aveau nimic special după standardele urbane, dar pe aici, familia Logan era practic de rang nobiliar. Nu-ți trebuiau multe pentru asta. De obicei, erau necesare doar un job decent și o casă ce nu putea fi mutată din loc.

– Așa e, am încuviințat.

Uram felul în care se purta toată lumea, de parcă ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că lui Izzy îi plăcea de fiica mea și că părinții acesteia o primeau pe Junie în casa lor. Nimeni nu m-a întrebat ce credeam despre asta și lumea ar fi fost probabil surprinsă să descopere că nu eram deloc recunoscătoare și că aș fi pus punct prieteniei lor cu mult timp în urmă, dacă aș fi găsit o modalitate de a o face fără să-i frâng inima fiicei mele. Îmi displăceau apelurile telefonice ale lui Jenny, care aranja întâlniri,

presupunând întotdeauna, chiar și după ce i se amintea în mod repetat că nu era așa, că programul meu era flexibil la nesfârșit. Când mi-am parcat Honda veche, cu parbrizul din spate modificat cu carton și scoci, Zach, tatăl lui Izzy, m-a salutat într-o doară. Era pe veranda din față, iar eu m-am uitat în altă parte. Am continuat să aștept (și să doresc) ca primii muguri ai prieteniei să pălească și ca o oarecare dramă stupidă să le despartă pe fete. Numai că au trecut ani întregi și, până acum, legătura pe care o aveau se baza pe ceva mai puternic. Iar mie nu-mi plăcea nici acest lucru. Uram să mă gândesc ce ar fi putut însemna asta.

Am lăsat să cadă cârpa pe teighea și mi-am apăsat șalele cu mâinile. Eram prea tânără ca să mă simt atât de nasol la sfârșitul zilei. Picioarele mă dureau, iar șira spinării parcă-mi zvâcnea monoton. Te-ai fi gândit că din cauza zăpezii ar fi trebuit să fie o zi liniștită la local, dar, după politică, starea vremii era al doilea subiect preferat de discuție al tuturor, așa că dăduseră năvală. Locul fusese plin toată ziua și de-abia de-acum se golea, pe măsură ce toată lumea se ducea acasă ca să ia cina. Raftul cu plăcinte s-a golit și nici măcar nu vreau să mă gândesc câte cești de cafea am turnat în ultimele opt ore. O grămadă de vorbărie și prea puțin bacșiș. Genul de zi care-mi plăcea cel mai puțin.

– Uite că parchează fratele tău, spuse Louise. Sper că nu vrea o bucată de plăcintă cu mere. N-ar avea deloc noroc.

M-am îndreptat și am urmărit mașina lui Cal alunecând până când a ajuns la un stop. Chiar și după toți acești ani, era un mic șoc să-mi văd fratele la volanul unei mașini de patrulare. Ne-am petrecut mare parte din copilăria noastră evitând polițiștii și am crescut având grijă să nu atragem atenția oamenilor legii. Ofeream acel tip de serviciu public care ne putea aduce un ban în plus din partea dealerilor, care foloseau teigheaua crăpată a mamei drept magazin. Așa că meseria de polițist nu fusese chiar în topul listei mele de potențiale meserii promițătoare pentru fratele meu. Însă el m-a surprins, mai întâi pentru că a devenit polițai și apoi pentru că s-a dovedit a fi chiar unul foarte bun. Prin oraș, se vorbea că era dur, dar întotdeauna corect, ceea ce era mai mult decât se putea

spune despre șeful lui și despre ceilalți ofițeri leneși. Odată, când Thomas a petrecut o noapte în închisoare după ce s-a îmbătat mucii, mi-a spus: „Cal știe să se poarte, chiar și când pune cătușele.“ Pe aici, nu se întâmplă ca legea să fie mai prețuită de atât.

– De obicei, nu e în oraș sâmbăta, am spus.

Polițiștii din zonă erau puțini și răsfirați, patrulând nu numai prin Barren Springs, ci și prin multe alte orașele, precum și pe întinderile lungi și aproape goale de autostradă dintre acestea.

– Poate că are nevoie de o ceașcă de cafea, spuse Louise. Sunt sigură că a avut o zi obositoare.

Și-a înfocat părul cu o mână. Louise era destul de în vârstă ca să-i fie mamă lui Cal, dar până și ea devenea ridicolă în prezența lui, dorind să-l dădăcească și să flirteze cu el în egală măsură.

– Poate, am spus, însă în timp ce Cal ieșea din mașină, am început să simt un ghem în stomac.

A închis ușa și apoi a rămas locului, cu capul plecat. Părul lui blond spălăcit era mai deschis datorită luminii. După o clipă, și-a îndreptat spatele și umerii. M-am gândit că se îmbărbătează și am simțit cum ghemul greu din stomac nu mă lăsa să respir. Sirenele acelea... Mi-am spus că n-aveau nicio legătură cu Junie. Era prea tânără ca să conducă și prea în vârstă ca să se prostescă pe terenul de joacă. Am apucat cârpa, mi-am luat privirea de la fereastră și m-am apucat să frec la loc teigheaua crăpată din plastic. Nu mi-am ridicat ochii nici măcar când am auzit clinchetul clopoțelului de deasupra ușii.

– Hei, Cal, spuse Louise cu o voce ascuțită de fetiță, vrei...

Cu coada ochiului, mi-am văzut fratele ridicându-și o mână și oprind întrebarea lui Louise în aer, înainte să se facă auzită.

– Eve, a spus încet, îndreptându-se spre mine.

Ghetele lui de polițist se auzeau zgomotos când pășea pe podeaua acoperită cu linoleum vechi.

Nu mi-am ridicat privirea și am continuat să frec. Indiferent de motivul pentru care se afla aici și indiferent de ceea ce mă apăsase toată ziua, dacă nu-l lăsam să o spună, nimic nu era ade-vărat și nu se întâmplase.

- Eve, a spus el din nou. Puteam să-i văd catarama curelei acum, lipită de marginea teighelei. S-a întins peste aceasta și m-a luat de mână. Evie...

Mi-am smuls mâna și am făcut un pas în spate.

- Nu, am spus, intenționând să sune feroce și destul de impunător ca să-l opresc să vorbească, dar vocea mi-a tremurat și s-a frânt. Acel singur cuvânt s-a scurs și s-a pierdut în neant.

- Uită-te la mine, a spus Cal cu blândețe, dar ferm, pe tonul lui de frate mai mare.

Mi-am ridicat privirea încet, nedorind să văd și nici să știu. Ochii lui Cal erau roșii și umflați. A plâns, mi-am dat seama simțind un mic șoc electric. Nu-mi aminteam să-l fi văzut pe Cal plângând vreodată, nici măcar o dată pe tot parcursul copilăriei noastre de rahat. M-am holbat în ochii lui albaștri, iar el m-a privit la rândul său. La fel ca întotdeauna, era de parcă priveam într-o oglindă, însă în una în care reflexia mea era mai concisă și mai limpede. Același păr, aceiași ochi, aceeași spoială de pistrui, dar toate acestea erau poleite de o strălucire pe care eu pur și simplu nu o aveam. De parcă natura îi dăruise fratelui meu întreaga ei încărcătură genetică, iar când am apărut eu, unsprezece luni mai târziu, nu mai rămăsesse decât puțin pentru o copie ștearsă de mâna a doua.

- Ce e? am întrebat. Brus, eram pregătită să aud orice lucru nasol urma să-mi spună. Nu mi-a răspuns și am aruncat cu cărpa în pieptul lui, lăsându-i o pată umedă pe cămașă. Ce e? am țipat de-a dreptul.

Louise s-a apropiat de mine și și-a lăsat o mână pe antebrațul meu. Atingerea ei, care de obicei semăna cu mângâierea pe care ți-o oferă o mamă, mi-a pătruns sub piele și m-am smucit de lângă ea. Vibram cu tot corpul ca un cablu electric doborât.

- E vorba de Junie, Eve, a spus Cal. E Junie. Glasul i s-a frânt și a privit într-o parte. Și-a dres vocea: Trebuie să vii cu mine.

Mă simțeam ținută locului. Picioarele mele păreau să se cufunde în podea. Aveam corpul greoi, ca de plumb.

- A murit?

Lângă mine, Louise inspiră adânc. Acel sunet unic îmi transmitea că am cam exagerat, că am făcut un salt pe care Louise nu

lar fi făcut niciodată. Numai că Louise nu a crescut ca mine. Evident, nu a avut bani și a trăit pe bonuri alimentare și cu brânză oferită de guvern. Dar nu a avut parte de violență. Ea nu a crescut într-o casă mobilă ce putea a diferiți bărbați și a metamfetamine. Nu a văzut fețe ciudate și nu a auzit prea multe hohote de râs, mare parte din ele fiind izbucniri răutăcioase, de drogați. Toate acestea se întâmplaseră la poalele munților Ozark, într-un loc aflat la numai douăzeci și patru de kilometri depărtare, un loc atât de uitat și ascuns de lumea întreagă, încât lăsa impresia că era un ținut pierdut în negura timpului.

Dar Cal știa. S-a uitat la mine, susținându-mi privirea. Fratele meu nu mințea niciodată și în niciun caz nu mă mințea pe mine. Orice urma să-mi spună era adevărul, indiferent dacă puteam sau nu să-l suport.

- Da, a spus în cele din urmă. A murit. Îmi pare rău, Evie.

- Cum? m-am auzit spunând, cu o voce îndepărtată ca un balon umplut cu heliu ce-ar fi plutit în derivă deasupra capului meu.

Cal își încleștă fălcile și inspiră pe nas.

- Se pare că a fost ucisă.

De abia mai târziu am aflat toate detaliile îngrozitoare. Aveam să-mi amintesc acest moment și să-mi dau seama cum, chiar și atunci, fratele meu încerca să mă ferească de ceva.

În mintea mea, m-am prăbușit la podea, urlând cu gura deformată. Un țipăt crud din gât. Mi-am smuls părul. Mi-am izbit fața de linoleum până când a început să-mi curgă din nas sânge închis la culoare. Doar că, în realitate, m-am întors pur și simplu și mi-am luat haina și poșeta din cuierul din spatele meu, zărind dintr-o privire figura șocată a lui Thomas, cu gura deschisă și ochii bulbucați. Am trecut pe lângă mâna întinsă a lui Louise și am ocolit brațul fratelui meu. Am ieșit afară în aerul rece ce mirosea a zăpadă și mi-am mișcat ochii din cauza luminii slabe a soarelui ce pătrundea printre nori. În cele din urmă s-a întâmplat. Dezastrul pe care îl anticipasem încă din secunda când am născut-o pe Junie. Niciodată nu mă așteptasem la una ca asta.

DOI

Ceea ce te doboară nu e deloc lucrul la care te aștepti. Întotdeauna e vorba de o chestie vicleană, care te ia prin surprindere din spate atunci când atenția ta este fixată asupra oricărui alt lucru. De câte ori ne-a spus mama asta când creșteam? O mică intuiție valoroasă din existența ei alimentată altfel de alcool și droguri. Era o lecție învățată de la tatăl ei, care avusese probleme cu inima. Orice sughiț sau respirație șuierătoare pe care le scotea păreau semne sigure ale morții iminente. Asta până când, parcă de nicăieri, a ieșit la iveală cancerul la stomac, care l-a ucis înainte ca inima să știe ce se întâmpla. Când eram mică, mama împărțea din înțelepciunea ei atât de rar, încât mă agățam de aceste pepite ca de un colac de salvare. Îmi petreceam timpul încercând să prevăd fiecare dezastru ce putea să cadă asupra noastră, în speranța că nu ne putea surprinde nimic neștiutori. Iar când s-a născut fiica mea, am anticipat un milion de modalități prin care dragostea mea disperată și sfâșietoare față de ea o putea lua razna: când Junie era mică, îmi era teamă de sindromul de moarte subită a sugarului sau că o să se înece cu o bucată de hotdog; pe măsură ce creștea, trăiam cu frica de accidente de mașină sau de leucemia infantilă; acum că se apropia de anii adolescenței, mă înspăimântau periculoșii băieți mai în vârstă sau că înclinația pentru droguri a bunicii ei o să i se transmită, sărind o generație. Dar să mi-o imaginez cu gâtul tăiat în parcul unde s-a jucat când era mică? Nu, niciodată nu m-am

delectat cu povestea asta de groază. Nu avea cum să se întâmple în orașelul ăsta din mijlocul pustietății, unde, dacă nu cunoșteați pe cineva, îi știați măcar rudele, cui aparțineau și de unde veneau. Toate acestea erau din vina mea. Deoarece, dacă aș fi avut puțin mai multă imaginație și mi-ar fi venit ideea înainte ca universul să o înhățe, poate că fata mea ar mai fi fost în viață.

– Unde este? l-am întrebat, stând cu capul lipit de geamul de lângă locul pasagerului.

Afară, lumina zilei se stingea rapid. O fâșie de asfințit portocaliu ardea în spatele norilor. Clădirile se pierdeau în urmă pe măsură ce înaintam pe autostrada cu două benzi și plină de gropi ce servea drept centrul orașului: magazinul general cu piramida neuniformă de hârtie igienică în geam, clădirea băncii din cărămidă văruiată în alb care s-a transformat de-a lungul timpului într-un gri murdar, localul cu sandviciuri, unde nimeni nu mânca decât dacă dorea să se joace de-a intoxicația alimentară. Cum de mă aflam încă aici, în acest loc uitat de lume, care nici măcar nu se putea mândri cu un farmec nostalgic? Nu exista nicio piață pitorească, nu se zăreau nici trotuare pe care să te plimbi în zilele de primăvară sau magazine de vechituri în care să se vândă comori făcute artizanal, ci doar o colecție aleatorie de clădiri dărăpănate, răspândite pe marginea autostrăzii, și o monotonie mizerabilă și obositoare a tuturor și a toate. De ce nu am plecat împreună cu Junie? Ce am așteptat să se întâmple? Am simțit brusc ceva în gât, vomă sau lacrimi, dar le-am înghițit. *Nu acum*, mi-am spus. *Mai târziu*.

– E la pompele funebre, a spus Cal cu ochii ațintiți la drum și cu mâinile încleștate pe volan. Încheieturile degetelor lui erau albe. A făcut o pauză, apoi mi-a spus-o direct, așa cum a făcut-o întotdeauna: Așteaptă legistul. Amândouă sunt acolo.

Îmi spusese deja că și Izzy murise și mă străduiam din greu să îmi fac mintea să înțeleagă cum de puteau două fete în vârstă de doisprezece ani să fie în viață răsând, de dimineață, și să nu mai respire câteva ore mai târziu. Era o banalitate să spui că avuseseră toată viața înaintea lor, dar ăsta era adevărul. Nu pricepeam cum de putea să fie moartă fiica mea, a cărei simplă